

Propheten Habacuc.

Kap. 1.

Juda tuktas genom Chaldeerna.

1. Detta är den utgåga, som wardt uppenbarad Habacuc propheten*.

* wid den tid då Chalbeiska herraväldet öfwer främre Asien stadgades genom slaget wid Carchemisch 606.

2. Herre, huru länge skall jag ropa, och du will icke höra? Huru länge skall jag ropa till dig för öfwerwälds skull*, och du will icke hjälpa?

* Iaglöshet och förtryck, herrskande i Juda under den ogudaktige Sojakims regering.

3. Hwi låter du mig se wedermöda, och ser du på elände*? Och öfwerwäld och orätt är inför min åsyn; och der är lif, och tråta upphäfwer sig.

* jer det tåligt an.

4. Derföre* är lagen förkolnad**, och ingen rätt kommer någonsin fram; ty den ogudaktige omringar den rättfärdige, derföre utkommer rätten förwänd.

* emedan alla samhällsband äro upplösta. ** fryser, är kraftlös, owerkjam.

5. Ser ibland hedningarne och skåder till; förundrer eder och warder hånne; ty jag will något göra i eder tid, det I icke tro skullen, om man det förtäljde.

6. Ty si, jag will uppväcka de Chaldeer, ett bitert och snart folk, hwilket draga skall så widt som jorden är, till att intaga boningar, som icke äro deras.

7. Grusweligt och förfärligt är det, och bjuder och tvingar såsom det will*.

* egentligen: af det sjelf utgår deß rätt och höghet, det är: det erkänner ingen annan lag än sitt eget stolta godtycke.

8. Deß hästar äro raskare än panthrar, och häftigare än ulfwar om astone*: deß ryttare bröstast sig, och deß ryttare komma ifrån fjerran, de flyga som örnen hastande till rof.

* då de gå ut på rof och äro hungrige.

9. De komma allesamman till att göra wäld; deras ansigtes sträfwan är framåt, och de samla fångar tillhoppa såsom sand.

10. Och han* bespottar konungar, och begabbar förftar: han ler åt hwarje fäste, och sammanhopar jord** och tager det.

* Chaldeern ** uppkastar belägringswall.

11. Då går han fram som en storm, och drager widare och försyndar sig, han, hvars kraft är hans gud.

12. Är icke du af begynnelsen*? Herre, min Gud, min Helige, wi skola icke dö**; Herre, till dom† har du satt honom, och du, vår klippa, har till tuftan† honom förordnat.

* densamme, den oföränderligen trofaste. ** gå under alldeles. † till straffdom, till tuftan öfwer ditt folk har du förordnat Chalbeern, men icke att han skall helt och hållet utrota öf.

13. Dina ögon äro för rene, att se det onda*, och du kan icke se uppå elände**: hwi ser du då på de öfwerträdare, hwi tiger du, då den ogudaktige uppslutar den, som frommare är än han?

* du är för helig, att med litgiltighet åse det. ** utan deltagande.

14. Så att du låter det gå menniskorna liksom fiskar i hafwet, såsom matkar*, de ingen herre hafwa.

* krälände djur, som uppfräta hwarandra.

15. Han* drager det allt upp med krof, skrapar det samman i sitt nät, och samlar det i sitt garn: deröfwer fröjdar han sig och är glad.

* Chalbeern.

16. Derföre offerar han åt sitt nät, och röker åt sitt garn*, efter det deras del är derigenom så fet, och deras mat så kräselig worden.

* förgudar sin egen kraft och list.

17. Skulle han derföre ännu alltid få tömma sitt nät, och städse dräpa folken utan förskoning?

Kap. 2.

Grens kraft. Babels kunnings undergång.

1. På min wakt will jag stå*, och will ställa mig på mitt fäste**, och skåda och se till hwad mig jagot warder†, och hwad swar jag skall få på mitt klagomål.

* sade jag. ** wärdtorn. † egentligen: hwad han (Herren) skall tala i mig, d. ä. uppenbara mig.

2. Och Herren swarade mig och sade: Skrif synen, och rista* henne uppå taflor**, att man i löpande må det läsa.†

* teckna, inrista. ** egentligen: taforna, det är: de tafor, som profeten hade att för ändamålet offentlig uthänga. † det är: med så stora, läsliga bokstäfwer, att man åfven i förbilöpande kan läsa dem.

3. Ty prophetian står ännu till tiden*, men hon flämtar mot målet**, och skall icke fela: om hon dröjer, så förbida henne; ty hon kommer wisserligen, och skall icke uteblifwa.

* den bestämda. ** det är: hastar mot sin fullbordan.

4. Si, den uppblåste, hans själ skall det icke wäl gå*, men den rättfärdige skall lesiwa af sin tro**.

* efter orden: si, uppbläst, icke rätt är hans själ i honom (den på sin egen kraft förtröstande, sig själf för gudande, är på rätt eller god väg icke stadd). ** eller: den af sin tro rättfärdige (den trosträttfärdige) skall lesiwa, neml. just genom sin tro; går således ut på ett. På taforna skulle skrivas endast denna vers, hwilken i det följande widare utföres. Den Chaldeiske erfaren, som närmast ähysas, är tillika en typ af all uppblåst själftröstan. Rom. 1, 17.

5. Men winet bedrager den stolta mannen, att han icke blifwa kan i ro*: han som utwidgar sin själ såsom dödsriket**, och är likasom döden, den icke mättas kan, utan samlar till sig alla folk, och församlar till sig alla folkslag.

* egentligen: och så mycket mer som winet är en öfversittare, är och den stolte mannen sådan att icke, det är: den redan förut af högmotsandan besatte kan så mycket mindre lemna werlden i ro, när winet derjemte upphettar hans sinne till fräckt öfwerdåd; jemför Dan. 5, 1. Babylonierna woro begifna på dryckenskap. ** uppspärrar sitt swalg såsom dödsriket, det omätliga.

6. Skola icke desse alle göra ett ordspråk* om honom, och en saga och gåta**, och säga: We den som sitt gods förmerar med annan mans gods †; huru länge will det wara? och lastar på sig skuld på skuld ††.

* en wisa. ** ett gåtolikt (förblommeradt) spegwäde. † ordagrant: hvar hwad som ej är hans. †† egentligen: förråd af pantgods, det är: plundradt (liksom i pant taget) gods, en växande skuldsumma för den tid, då de plundrade folken skola hämnas sig.

7. O huru hastigt skola de uppstå, som dig bita*, och uppwakna de som dig anfakta, och du måste warda dem till byte.

* dina plågare, det är: dina borgenärer, de röfwade folken, som återfordra sin egen dom med ränta.

8. Efter du hafwer många folk beröfwat, så skola alle igenblifne af folken beröfwa dig igen, för menniskors blods skull, och för wäldets skull på land och stad och alla som derinne bo.

9. We den som winner ond winning för sitt hus, på det han skall sätta sitt näste uppe i höjden, att han skall undfly olyckans hand*.

* säkert bergad, som han menar, der han* sitter som en roffogel i det höga slott, han byggt af ros.

10. Ditt rådslag skall komma ditt hus till skam: i det du nederflår många folk, syndar du mot dig själf.

11. Ty stenarne i muren skola ropa, och hjälparne i trofningen skola svara dem*.

* att de äro uppfordrade af ros och ropa till Gud om hämd.

12. We den som bygger staden med blod, och tillreder* staden med orätt.

* grundar, befästar.

13. Si, kommer det icke från Herran Zebaoth, att folken arbeta för elden, och folkslagen möda sig för fåfänglighet*?

* Werldstäderna Nineve, Babel äro bland andra derpå ett bewis.

14. Ty jorden skall full warda af Herrans äras kunskap, likasom watten öfvertäcker hafwet*.

* Werldens härlighet, den syndiga, skall falla, på det att Guds, den nåderika, skall stå qwar, Ef. 11, 9.

15. We den som skänker uti för sin nästa, du som din hetliga dryck* inskänker, och berusar honom, på det du skall se hans blygd.

* öfswande wredesdryck, tillblandad af falskt förbundswänskap. Jofia stupade i striden för Babel, och huru tackade Babel?

16. Du skall warda mättad med skam för ära: så drick nu och du, och wisa din blygd; gånge nu och omkring till dig bågaren af Herrans hand, och smålek falle på din ära.

17. Ty wäldet, uppå Libanon* bedrifwet, skall öfwerfalla dig, så och djurens** förödelse, som dem försträmde †: för menniskors blods skull, och för wäldets skull på land och stad och alla som derinne bo.

* Ef. 37, 24. ** willbrådet på Libanon. † neml. skall öfwerfalla dig, egentligen: öfwerhölja dig (med skam), och det till webergällning för det följande.

18. Hwad kan då belåtet hjälpa, det deß mästare tillskurit hafwer, och den gjutna bilden och lögnläraren, deruppå deß tillbanare sig förlitar, så att han gör stumma afgudar?

19. We honom, som säger till en stoc: Wak upp, och till stumma stenen: Statt upp. Huru skulle den kunna lära*? Si, han är ju infattad med guld och silfwer, och der är alls iugen ande uti.

* gifwa gudaswar.

20. Men Herren är i sitt helga tempel*: hela werlden ware tyft för honom.

* med lesiwande kraft, lära, prophetia.

Kap. 3.

Prophetens kün och löfsång.

1. Bön af Habacuc propheten, efter loffsångers sätt*.

* eller fastmer: efter dithyramber, det är: i hög och djerf tonart, liksom i skaldeyra (hebr. schigjonoth, yrande tankar).

2. Herre, jag hörde ditt förfunuande*; jag fruktade mig: Herre, ditt verk**, midt i åren † gör det lesiwande ††, midt i åren gör det kunnigt ††: i wreden tänk på förbarmandet.

* din utsaga om ditt folks stundande bestraffning genom Chalbeerna.

** ditt återlösningswerk, ditt folks förlöshning efter fullbordad straffdom. † det är: i de kommande årens lopp. †† låt det träda fram i lifslösande werklighet. *† låt det komma i dagen.

3. Gud kommer ifrån Theman, och den Helige från berget Paran*. Sela. Hans prakt betäcker himmelen, och af hans lof är jorden full.

* Jemför 5 Mos. 33, 2. Dom. 5, 4. Guds härlighets uppenbarelse, till Chalbeernas förberf, skildras efter fornminnen. Den kallats söderifrån öfwer Edoms berg, Seir, som har i öster om sig Theman, Idumeisk hufwudstad, och i wester berget Paran i önen mellan Sinai och det heliga landet.

4. Och glans som ljuset* warder der: strålar utgå från hans sida: och der är höljert för hans härlighet**.

* den uppgående solens ljus. ** der, i det bländande stenet, är blott det yttersta omhöljet för det otillgängliga ljuset.

5. Framför honom går pest, och farsot följer i hans spår*.

* ty Herrans härlighets uppenbarelse är icke blott praktfull, utan äfwen förderlig för Guds rikes fiender.

6. Han står och mäter* jorden; han ser, och kommer folken att häfwa: då splittra sig urbergen, de urgamla höjderna sjunka, de urgamla wägarne, för honom.

* med hotande blick. Andra: skalar (efter arab.).

7. Jag såg Euschans tjäll i wedermöda: det landet Midians hyddor skälfva*.

* Euschian och Midian, de Ethiopiska och Arabiska herdestammarna på ömse sidor om Röda hafvet, författas i ångest och sträkt; jemför 2 Mos. 15, 14—16.

8. Brinner mot strömmar, o Herre, mot strömmar din wrede, mot hafvet din förtörnelse, att du framfar på dina hästar, dina segerwagnar*?

* såsom du fordom bröt wäg för ditt folk öfver röda hafvet och Jordan, då du förde det ut från Egypten till Canaan.

9. Naken, blottad är din bage: förbannelser äro ordets stafvar*. Sela. I strömmar brister jorden**.

* spjut, det är: ditt straffande wredesord slungar förbannelsens äftwiggas mot dina fiender. Eller: swurna äro ordets tufforis, d. ä. de förkunnade straffdomarne. ** som klyft af jordbäsuingen låter de underjordiska watten frambräta.

10. Bergen se dig och darra, wattenswall* flödar öfver: djupet** upphäfwer sin röst, mot höjden lyfter det sina händer.

* af störtregn, rusande ned för bergens sidor och öfverswämmande. ** oceanen, som brusar och bullrar och höjer sina wågor, liksom bedjande händer, mot himmelen.

11. Sol och måne stå stilla wid sin boning*: i ljus wandra dina pilar, i strålglaus blixten af ditt spjut.

* stanna hemma, icke wågaude sig ut wid det uppror, som herrestar i naturen.

12. I förtörnelse skrider du öfwer jorden; i wrede tröfkar du folken.

13. Du drager ut till ditt folks frälsning, till frälsning för din smorda*: du slår hufwudet bort från den ogudaktiges hus, blottande grundwalen allt intill halsen**. Sela.

* det utwalda, Gudi helgade folket, det konungsligt presterliga folket. ** mansdjupt; det är: med det fiendtliga rikets hufwud, konungen, allintetgör du äfwen sjelswa riket, förstörande det i grund och botten.

14. Du genomborrar med hans egna spjut hans fältherrars hufwud*, de der stormade fram till att förskingra mig** och deras glädje war liksom att uppfräta den arme i löndom†.

* slår honom med hans egna wapen. ** mitt folk. † det är: som upphäfde glädjerop, såsom gällde det att lift rosdjur förtära den arme i deras kula.

15. Du trampar med dina hästar hafwet, de stora wattens brusande.

16. Jag hörde*, och mitt lif skälfde; wid den rösten klungo** mina läppar: röta† går in i mina ben, och jag skälfwer på mina fötter; efter som jag måste vara stilla†† för bedröfwelsens tid, då emot folket drager upp, den det tränga skall.

* förkunnandet från Herran v. 2, om det förestående Chaldejiska anfallet. ** dallrade (som en anslagen sträng), skälfde, så att tänderna skallrade. † förtärande ångest. †† måste tigande underkastat mig den hårda nödwändigheten.

17. Ly fikonträdet skall icke blomma, och ingen afkastning skall vara på winträden: frukten på oljoträdet swiker, och fälten bära ingen föda: och fåren skola borta vara utur fällan, och ingen fånad vara uti stallen*.

* emedan Chaldeerna skola hafwa förhärjat och stöflat allt.

18. Men jag will* fröjda mig i Herranom, och glad vara i min frälsnings Gud.

* det oakadt, i hoppet om den framtida förlofningen.

19. Herren Herren är min kraft, och han skall göra mina* fötter liksom hindars**, och låta mig träda på mina höjder†. — Till sångmästaren†† på mina strängaspel.

* Propheten talar i den sällsta församlingens namn. ** snabb, icke till flykt, utan till seger. † werldens höjder, hwilka tillhöra tron, som skall i Herrans kraft eröfwa dem. Ps. 18, 34. Matth. 5, 5. †† öfwerlemnas denna psalm, att uppsäras wid strängaspel i den högre tonart, som passar till denna min högre sång.

